

[Wilhelm]

Men det får vi måske at høre nærmere om en anden dag.

Med hensyn til indkomstskattereformen vil jeg gerne igen fremhæve, at vi kan godt være skeptiske over for nogle af de teknikker, skatteministeren anviser, men for os er det afgørende, hvilken fordelingspolitisk virkning der kommer ud af det, og vi vil være fordomsfri over for teknikkerne.

På den baggrund har jeg et par bemærkninger til skatteministerens replik. Han talte om, at det var nødvendigt at opgive marginalsattesystemet. Ja, det kan jeg da ikke være uenig i, men jeg synes, vi så lige skal have slået fast, at når det viser sig, at et formelt progressivt skattesystem reelt ikke bliver progressivt på grund af fradragsmulighederne, vil det jo også vise sig, at et formelt proportionalskattesystem, som ministeren nu anviser, reelt vil blive et degressivt skattesystem, hvis man ikke får gjort fuldstændig op med fradragsfiduserne, og jeg håber, at ministerens meget lille bemærkning i replikken om, at de ting også vil komme, viser sig at være nogenlunde fuldstændig, for ellers er det her et degressivt system.

Den anden bemærkning går på tillægsskatten. Ministeren sagde, at den procent, jeg havde talt om, var alt for høj. Når vi nu ikke havde tal på bordet, nævnte jeg 20 pct. som den procent af formuen, der måtte danne grundlag for tillægsskatten, hvis ikke man skulle favorisere folk med passive indtægter af statsobligationer, eller hvad det nu kunne være, alt for meget. Jeg er da enig i, at den procent er alt for høj, hvis folk skal kunne blive i deres huse, men den er ikke for høj, hvis man skal have en bare nogenlunde rimelig beskatning af de reelle 22 pct. i kapitalafkast, der er i øjeblikket på værdipapirer. Nu ved jeg ikke, hvor ministeren vil hen, om han vil ned på 2 pct., som er noget i retning af det, ejerboligejerne overhovedet kan klare, eller han vil lægge sig et eller andet mærkeligt sted derimellem, men det viser under alle omstændigheder for mig at se, at det er et alvorligt problem, vi rejste, og at det ikke går med den procentvise beregning af formuen som grundlag for tillægsskatteberegningen. Det viser også, at et sådant system virkelig ville give motiver til skattetænkning. Der er al mulig grund til at skaffe sig høje formueafkast, når man har den samme forholdsvis lave beskatning af dem.

Så synes jeg, vi måske til sidst skulle se lidt på de politiske muligheder for dette, for det kan da være meget interessant at diskutere detaljerne, men hvis der overhovedet ikke kan skaffes flertal for noget som helst, er det jo ikke så interessant alligevel. Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på det i første runde – det nåede jeg ikke – og han konstaterede helt korrekt, at der ikke er mange muligheder til højre med hensyn til en skattereform.

Det pudsige er bare, at det gælder for alle det radikale venstres mærkesager, ikke kun for skattepolitikken. Der er kun muligheder for de radikale mærkesager, hvis man kan tage sig sammen til at samarbejde med venstrefløjen og ikke bliver ved med at være dødeligt forskrækket over sin egen højrefløj, så man ikke tør, og så man absolut hele tiden fra hr. Niels Helveg Petersens side skal erklære, at der ikke kan bygges på et samarbejde med venstrefløjen. Det gælder nemlig ikke kun skattepolitikken, det gælder også energipolitikken det gælder sikkerhedspolitikken, det gælder socialpolitikken, det gælder retspolitikken, det gælder miljøpolitikken, kulturpolitikken, indvandrerpolitikken osv. osv. Her kan de radikale overhovedet ikke gennemføre noget af det, de ønsker, hvis de skal samarbejde med højrefløjen.

Desværre var der ikke så meget reelt, tror jeg, i hr. Bernhard Baunsgaards trusler, om jeg så må sige, om, at de radikale i denne sag er ildevarslende parat til at tage dette forrygende samarbejde med venstrefløjen for at få en skattereform igennem, for vi ser jo hver eneste dag, at de radikale gør alt, hvad de kan, for at komme ud af den klemme. De leder efter halmstrå hver eneste dag for at undgå at komme til at lave noget sammen med venstrefløjen. Vi så det helt reelt i år 0, da hr. Olsen væltede en udmærket om end meget begrænset renteskatteaftale. De radikale blev så skræmt over deres egen højrefløjs reaktion, at de ledte efter det dér halmstrå, og så fik de, som hr. Niels Helveg Petersen vist skal have sagt, en hel tømmerflåde forørende. Man kan ikke fortænke dem i, at de greb til den tømmerflåde, men kendsgerningen er, at de i forvejen ledte efter et halmstrå, og vi oplever det hver eneste uge, at de er skræmt for at lave noget sammen med venstrefløjen.

Jeg tror derfor ikke, der er så farlig meget i hr. Bernhard Baunsgaards udmærkede trus-